

Ladislav Kubíček

V pravou chvíli z jeviště vypadnout

Křesťanství je povolání na jeviště života k záchraně lidstva. Jsme povoláni spolu s Kristem nést kříž, a mít tak aktivní podíl a spoluúčast na jeho záchranné akci. Křesťanství je tudíž výsada a velká čest. Zdá-li se nám naše role těžká, jak obvykle reagujeme? Jsme za svou náročnou a velkou roli Bohu patřičně vděční? Vážíme si jí? Nevyčítáme mu ji? Neprosíme, aby nám ji vyměnil za roli malou, za roli pouhého staty? Jsme ochotni už předem dát Režisérovi souhlas se vším, co má pro nás ve scénáři připraveno? Povolal nás do života, ale i náš odchod z něj je součástí Božího scénáře. V pravou chvíli je třeba z jeviště vypadnout. Ne dřív a ne později. Prodlužování lidského života nemusí vždycky odpovídat plánům Božím. I lékař je jen herec na jevišti, podřízený Režisérovi.

Prosit až do vyslyšení

„Za cokoliv budete prosit Otce ve jménu mém, dá vám“ - to není fráze, to je příslib Kristův. Máme-li jistotu, že prosíme o to, o co by s námi prosil Ježíš, buďme klidní. Nemůžeme si ovšem dovolit vložit mu do úst něco, o čem by nežádal. „Tlučte a bude vám otevřeno.“ Vytrvale! „Hleďte a naleznete!“ Vytrvale! Proste až do vyslyšení. Každá prosba je vyslyšena. Nemůže-li nám Bůh ve své prozřetelnosti vyhovět podle naší vůle, vyhoví jinak a obvykle něčím větším a cennějším. Svatá Monika nikdy neprosila, aby její syn Augustin byl knězem, nebo dokonce biskupem, ale jen aby nebyl lumpem. Po osmnácti letech vymodlila víc, než žádala. Je třeba prosit, ale nechat Bohu volnou ruku, aby mohl uskutečnit své velkolepé plány. Prosit o vyslyšení, ale hned dodat „není-li to tvá vůle, beru to zpátky“.

Mlčení je taky odpověď

Bohužel jsme zvyklí s Bohem občas jednat jako s automatem. Do automatu hodíme korunu a čekáme, že hned vypadne, co si přejeme. Modlíme se, čekáme odpověď - a Bůh mlčí. Někdy podle našich měřítek mlčí hodně dlouho, my ztrácíme trpělivost a máme tendenci to vzdávat. Možná ještě nejsme na přijetí odpovědi dost zralí. Třeba bychom to nezvládli. Modlíme-li se „bud' vůle tvá“, musí ta prosba zahrnovat i dovětek „ať je jakákoliv“, „bud' vůle tvá v každém případě“. Zásadně respektujeme Boží odpověď - i když je momentálně tou odpovědí Boží mlčení. Určitě má svůj smysl, i když tomu nerozumíme. Panna Maria taky nerozuměla, ale souhlasila: „Ať se mi stane podle tvého slova.“ Nechájala, ale dala souhlas ke všemu a na celý život.

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Zapalují?)

Richard Rohr

Nauč nás milovat

Milující Bože, milujeme, jak miluješ ty. Milujeme tak, jak jsi nás osvobodil. Milujeme to, co jsi nám dal. Pomoz nám rozpoznat, co jsi dal, jediný Svätý, a radovat se z toho dokonce i v tom, co od tebe dáno není. Pomoz nám, abychom nepochybovali, Pane, o tom, co nám dáváš, i když pocítujeme své nedostatky a chyby. Chválíme tě a děkujeme ti za tvé zaslíbení a znamení tvé lásky v Ježíši. Chválíme tě a děkujeme ti za to, že smíme sdílet tvůj život tvého Ducha, který je s námi.

Nabízíme ti své životy. Nabízíme ti svá těla a srdce. Žehnej tomuto lidu, uzdrav nás, učiň nás znamením Ježíše. Otče, konej v nás to, co jsi konal v něm. Učiň nás svými syny a nazývej nás svými dcerami. Obnov naši církve v lásce a odpuštění, Pane. O to vše tě prosíme. Důvěřujeme tvé lásce tak, jako i Ježíš důvěřoval. A prosíme tak, jako i Ježíš prosil. Amen.

(meditace pro pondělí po 2. neděli velikonoční)

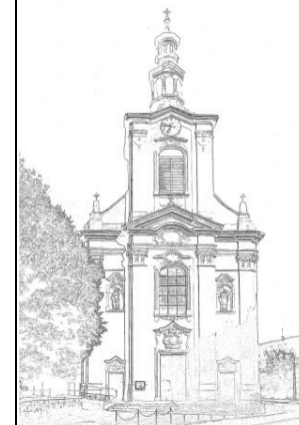
Neděle Božího milosrdenství

Druhá neděle po Velikonocích je nazývána Bílou nedělí a od roku 2000 je slavena jako **neděle Božího milosrdenství**. Ukazuje tak na vzkříšeného Krista jako zdroj důvěry a naděje.

Druhá neděle velikonoční je posledním dnem velikonočního oktávu, kdy jsme si každý den od neděle Zmrtvýchvstání Páně připomínali slavnost Kristova vítězství nad smrtí. V dobách rané církve se tato neděle nazývala **Bílou nedělí** (lat. *Dominica in albis*), protože tento den nově pokřtění, tzv. neofyté, odkládali svá bílá roucha, do kterých byli oblečení při křtu o Velké noci. Již v historii byla tato neděle spojována s evangeliem o ustanovení svátosti smíření „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ (J 20,23). Právě v této svátosti se nejvíce odráží Boží milosrdenství, projev Boží lásky k člověku. „Milosrdenství je skutečně jádrem evangelního poselství, je to vlastní jméno Boha, jeho tvář, kterou zjevil ve Starém zákoně a plně v Ježíši Kristu, vtělená Láska stvořitele a vykupitele.“

Václav č. 15 (2021)

11. 4. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

**2. neděle velikonoční -
Božího milosrdenství**

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Pá 15:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD MILEŠOV

V době karantény nebude.

- Příští neděli 18. 4. 2021 (3. neděle velikonoční i v měsíci) bude **mše svatá i v Sulejovicích v 8:00**.
- Projekt **Vlčí doupe** přináší skrze videa radostnou zvěst o Boží lásce. Pro děti i dospělé. Provází P. Roman Vlč. Najdete zde: <http://vlcidoupe.cz/>

11. Bývalý gangster svědčí o Kristu I

Obíral jsem se touto představou celý podzim a zimu, zvláště při svých pastoračních cestách po venkově. Míval jsem kázání na téma „Poznání Boží vůle“ a doufal jsem, že se sám něco naučím o Božím vedení. Nejvíce jsem o tom ale přemýšlel na jednom kopci. Už jako malý hoch jsem si bral své problémy na hory. Zvláště jedna znala má dětská trápení: Stará Baldy, pěkný, nevelký kopec blízko našeho domova v Barnesboro, Pensylvánie. Ze Staré Baldy jsem viděl náš dům, tatínka, maminku i ostatní děti, jak běhají kolem a snaží se mne najít. Někdy jsem tam nahoře strávil větší část dne a přemýšlel o všelijakých problémech, které obvykle mladí chlapci mívají. Vždycky po svém návratu jsem pak utrpěl porážku; otcova rákoska mne však nikdy neodvrátila od další cesty. Tam nahoře jsem nacházel samotu, po které jsem tolik toužil. Takovou samotu jsem potřeboval i teď. Nedaleko našeho kostela byl starý, opuštěný dům. Vybral jsem si ho pro dospělou variantu své Staré Baldy. S jeho haldy byl vidět kostel, a když jsem zaparkoval auto na určitém místě, mohla ho Gwen také vidět a být klidná. Tam, na tom kopci jsem o všem uvažoval. Přichází tato myšlenka opravdu od Boha? Mám skutečně opustit faru a přestěhovat Gwen se třemi dětmi do špinavého města se všemi jeho životními problémy? Jednoznačná odpověď nepřišla hned. I toto vedení bylo pomalé, krok za krokem.

Tím prvním krokem byla moje další návštěva New Yorku.

„Víš, že už je to rok, co jsem byl vyhozen od soudu?“ zeptal jsem se Gwen jednoho únorového rána. „Hmmm, ehm.“

„Co tím chceš říci?“ - „Chystáš se na cestu do města, vid'!“

Musel jsem se zasmát. „Pomýšlím na kratičkou návštěvu. Jen tak přes noc.“ - „Hmmm.“

Radostně jsem jel znovu přes Washingtonův a Brooklynský most. Bylo to pěkné - procházet znovu ulicemi, přeskakovat kupy sněhu, jako jsem to dělal tenkrát. Překvapilo mne, že se tu cítím vlastně doma. Chtěl jsem se poohlédnout po starých přátelích. Toužil jsem znovu uvidět ta místa, kde se v srdcích hochů staly zázraky. Jedním takovým místem byl Fort Greene Housing Project. Šel jsem ulicí a oživoval si v myslí scénu, v níž tenkrát účinkoval Jimmy Stahl, když jsem náhle uslyšel zavolat své jméno. - „Davide! Kazateli!“

Otočil jsem se a uviděl dva pěkné černošské vojáky, jak běží za mnou. Měli čisté, čerstvě nažehlené uniformy; jejich boty zářily, až to bilo do očí. Nemohl jsem tomu uvěřit: Buckboard, Stagecoach! Jen stěží jsem je poznal. Každý přibral alespoň 10 kg.

„Ano, pane!“ řekli jednohlasně a postavili se do pozoru.

„Vypadá to dobře, Davide?“

Dát se na vojnu bývá často jediným východiskem chlapců z „projektů“. Požadavky na základní vzdělání a zdravotní stav jsou dost přísné. Uniforma sama je pak pro okolí dostatečným vysvědčením zachovalosti.

Bylo to veliké shledání. Řekli mi, že doopravdy dělají dobrotu. Po našem pouličním shromáždění opustili gang a už se k němu nikdy nevrátili. „Gang Kaplanů se vlastně úplně rozpadl“, řekl mi Stagecoach. „Nikdo už netoužil bojovat.“

Rozloučil jsem se s nimi nerad. Samotného mne překvapilo, jak mi vlastně přirostli k srdci.

Veliké překvapení mne však teprve čekalo. Dal jsem se Edwardovou ulicí, minul lampu, u níž jsme s Jimem kázali a začal hledat Nickyho a Izraele. Zahlédl jsem jakéhosi španělského chlapce, který mi připadl trochu povědomý; zeptal jsem se, zda neví něco o Izraelovi a Nickym z Mau-Mau. Podíval se na mne:

„Myslíte ty grázly, ze kterých se stali svatí?“

Řekl to s pohrdáním, moje srdce však poskočilo radostí. Sláva Bohu! Drží se! Další novinka však se mnou pohnula mnohem víc. Nejen že se drží, ale Nicky je rozhodnut jít do služby.

„Nicky, ha-ha,“ řekl ten chlapec posměšně, „Nicky se zbláznil. Bude jedním z těch praštěných farářů!“

Stál jsem na ulici s otevřenými ústy. „Rozuměl jsem ti dobře? Nicky se chce stát kazatelem?“ - „Říká to.“

Chtěl jsem vědět, kde ho najdu. Kdy mluvil naposledy o kazatelství? Komu to říkal? Už začal?

Chlapec mi však na tu hromadu otázek odpovědět neuměl. Rozloučil jsem se s ním a hledal Nickyho sám. Našel jsem ho za chvíli. Seděl na schodech činžáku a hovořil s jiným hochem.

„Nicky!“ zavolal jsem na něj.

Otočil se a já se díval do tváře, kterou jsem neznal. Tam, kde byl dříve tvrdý, zarputilý výraz, byla nyní oduševnělost a upřímnost. Oči se mu rozzářily opravdovou radostí.

„Kazateli!“ Vyskočil a běžel ke mně, „Davide!“

Nato se otočil k chlapci, co byl s ním: „Podívej, to je ten kazatel, o kterém jsem ti povídal. To je on, co mě chytil!“

Bylo to radostné shledání. Po zdvořilých úvodních větách jsem se ho zeptal, zda je to skutečně pravda, že chce jít do služby. Nicky se podíval kolem sebe a pak odpověděl: „Nikdy jsem po ničem tolik netoužil, Davide.“

„To je ale ohromná novina! Pověz, už jsi nějak začal?“

„Nevím, jak na to.“

Oplýval jsem nápady. Nabídl jsem mu, že napíši nějakému biblickému ústavu. Sám bych ho třeba i podporoval. Chtěl jsem, aby pro svůj váznoucí hlas navštívil nějakou nemocnici.

Myslel jsem i na sbírku nejnnutnějších peněz pro to všechno.

V té době jsem byl zrovna pozván do Elmiry, abych tam v jednom sboru mluvil o problémech mladých ve městech. Byla v tom trocha ironie vzhledem k tomu, že právě tam byl vězněn Luis Alvarez. Chlapci však nezůstávají v Elmiře dlouho; i Luis byl převezen jinam a nevím, kde je teď.

„Nicky, nejel bys se mnou do Elmiry? Pověš tam těm lidem svůj příběh. Možná, že ti mohou nějak pomoci.“

Hned, jak jsem však svůj návrh vyslovil, jsem začal pochybovat o jeho moudrosti. Nickyho historie, jak se ke mně časem po troškách dostávala, byla hrozná. Ta všechna brutalita a zvláštní neskutečnost může být v městě Elmira, N. Y., úplně nepochopitelná. Sám jsem už byl zvyklý na drsný život newyorských ulic, ale i pro mne zůstávaly jeho příběhy šokující. Na druhé straně - polemizoval jsem sám se sebou - ten sbor v Elmiře chce slyšet něco o životě gangů. Bude to tedy rychlá instruktáž. Já sám budu mít příležitost slyšet Nickyho vyprávění od začátku do konce, což se mi dosud nepodařilo. Navíc uslyším jistě o příhodě z arény sv. Mikuláše z druhé strany.

Za několik týdnů stál Nicky za kazatelnu v Elmira, N. Y., a vyprávěl o svém životě. Několika slovy jsem ho uvedl a zdůraznil bídu a opuštěnost chlapců, jako je on. Nechtěl jsem, aby ho posluchači odsuzovali příliš tvrdě, dokud neuslyší jeho vyprávění celé. Moje opatrnost však byla zbytečná. Od okamžiku, kdy začal mluvit, byly sympatie všech přítomných na jeho straně. Prostá slova, stísněnost jeho zkušeností, kouskovaná řeč chlapce, který se nenaučil přikrašlovat nebo přehánět - to vše řeklo o jeho světě víc než svazky sociologických knih.

„Žil jsem převážně na ulici,“ začal. Za mými rodiči přicházeli zákazníci ve dne i v noci; pak jsme my děti musely vždycky ven. Naši byli spiritisté. Inzerovali ve španělských novinách, že rozmlouvají s mrtvými, léčí nemocné a udílejí rady v problémech finančních i rodinných. Protože jsme měli doma jen jednu místnost, musely jsme my děti na ulici. Nejdříve mne tam druhé děti tloukly a já žil dlouho v neustálém strachu. Pak jsem se naučil bojovat; druzí se mne začali bát a nechali mě být. Po čase se mi to začalo na ulici líbit více než doma. V rodině jsem byl nejmladší, neznamenal jsem docela nic. Na ulici však dobře věděli, kdo já jsem.

Naši se dost často stěhovali, většinou kvůli mně. Kdykoliv přišla policie něco vyšetřovat, přikázal velitel, abychom se přestěhovali. Rodiče nechtěli mít s policií žádná nedorozumění. Tohle se děje vždycky, když přijde policie vyšetřovat portorikánského chlapce. Nezáleží na tom, jestli opravdu něco udělal; prostě v tu chvíli, kdy policie přijde, musí celá rodina přesídlit. ...

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)